

kum om at faae Invalideforsjorgelse, al den Stund der staar i Invalideloven, at Invaliderne have saerligt Kraw paa Statens Opmaerkksomhed. — Jeg har et Par Bemærkninger at gjøre angaaende Sager, der henhøre under Indenrigsministeriet, dog skal jeg strax bemærke, at jeg ikke agter saerlig at dvæle ved Kvægsagen. Der er nogle Smaapunkter, hvorpaa jeg skal tillade mig at henlede Opmaerkksomheden. Der er her ved Havnebanen i Kristiansgade og navnlig ved Vangebro lagt et Spor, som, jeg tror med Rette, volder mange Vognere Utsfredshed. Sporet er lagt saaledes, at det næsten ikke er muligt at kjøre med Vogne derover, uden at de gaa i Stykker. Vognmændene og mange Andre have da ogsaa sat sig i Bevægelse; de have henvendt sig til Jernbanedirektionen, til Indenrigsministeriet, til den kongelige Jernbanekommissarius, men alle vegne have de faaet Afslag, man har ikke villet gjøre Noget ved Sagen. Jeg antager imidlertid, at naar man henleder den høitærede Indenrigsministers Opmaerkksomhed paa Sagen, vil han tage under alvorlig Overveielse, om det ikke var rigtigt — og jeg tror, det kan gjøres med særdeles ringe Befostning — at fæstne det Spor saaledes, at Vognene kunne kjøre derover uden at risikere, at Mærerne knække, eller Hjulene gaa itu. Det er en billig Fordring, ogsaa fordi der er stor Færdsel der, og Forandringen kan gjøres for en billig Sum, saa jeg antager, at, naar jeg her tillader mig at henlede Opmaerkksomheden derpaa, vil den høitærede Minister med Glæde gribe Leiligheden til at imødekomme dette Ønske hos en stor Del af Stadens Befolkning. — Jeg skal ogsaa for en anden Del af Landets Vedkommende fremsætte et Jernbanønske, og det er meget ubetydeligt. Jeg sigter herved til en Sag, der ofte har foreligget her, og hvorom der i mange Aar har været petitioneret; det er Oprettelsen af en Station, blot et Billetkontor, ved Bogterhuset Nr. 9 paa Vendsysselbanen. Forholdet er af den Bestaaenhed, at Beboerne der utvivlsomt have gyldigt Kraw paa at komme i Jernbaneforbinding med Omverdenen; det er en temmelig stor Befolkning, der har en overordentlig lang Vej til 1—1½ Mil, for at komme i en saadan Forbindelse, og det medens Jernbanen hver Dag saa at sige kjører forbi deres Dør, idet den gaar lige igjennem Sognet. Man har hidtil forgiæves søgt andragt et saadant Billetkontor ved Tylstrup. Jeg vil gjentagende tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmaerkksomhed paa Sagen. Den høitærede Minister kjender personlig Forholdene og veed, at Beboerne af Tylstrup og Mistrup Sogne ere henviste til at søge Sul-

sted Station ad usarbare og daarlige Veie. Han veed ogsaa, at det aldrig er lykkedes at faae Sulsted Station til at forrente sig nogenlunde, idet Trafikken ved Sulsted aldrig har kunnet komme op til noget ret Betydeligt. Der er rimeligvis i sin Tid fra Jernbanestyrelsens Side ved Anlæget af Vendsysselbanen begaaet en Feil ved at lægge Stationen ved Sulsted omgivet af Moser og uden nogen synderlig Befolkning. Jeg tror nok, at det Rigtigste vilde være at flytte denne Station, men det kan volde Vanstuelighed. Beboerne bede blot om at maatte faae, hvad man kalder et Billetkontor med Afgang 2 eller 3 Gange om Ugen til at benytte Guds-togene. Dette skal jeg tillade mig at henstille til den høitærede Indenrigsminister. — Jeg skal blot med et Par Ord berøre den grønlandste Handel. Den har vaakt saerlig Opmaerkksomhed i den seneste Tid derved, at at en anerkjendt dygtig Mand pludselig er gaaet af som Direktør. Der har udviklet sig en uhyggelig Strid i Bladene derom. For os her, som ikke kjende de grønlandste Forhold, er det umuligt at have nogen rigtig Mening om disse Sager. Jeg vil tillade mig at henlede Finantsudvalgets Opmaerkksomhed paa denne Sag. Vi have intet rigtig Greb paa at administrere vore Kolonier. Vi have set det med Hensyn til Vestindien, hvor man endnu efter lang Tids Forløb venter paa Forslag til Reform, der bestemt ere nødvendige. Med Hensyn til Grønland er maaske noget Lignende Tilfældet. Jeg beklager for denne Sags Skyld, at det ikke lykkedes at bringe den Mand ind i Thinget, som er den her i Landet, der maaske kjender bedst til de grønlandste Forhold, nemlig Kapitaen Bluhme. Det vilde ialtfald have været et saerligt sagkyndigt Medlem for Rigsdagen i denne Sag. — Inden jeg forlader Indenrigsministeriet, kan jeg ikke undlade blot at gjøre et Par korte Bemærkninger angaaende Kvægsagen, som jo i de sidste Dage har bestjaertiget det høie Thing paa en saa udtømmende Maade. Vrede Medlemmer ville erindre, at jeg var en af de Første, der gjorde opmaerkksom paa denne Sag, og det har været mig en Tilfredsstillelse at se, at de Paastande, jeg dengang fremsatte, og de Argumenter, jeg fremkom med, nu deles saa at sige af Alle, medens de dengang vare temmeligenesaaende. Det er ikke saa længe siden, saa det er et mærkeligt Exempel paa, hvorledes Sindene kunne skifte, thi jeg maa ganske vist give den høitærede Minister Ret i, at hvis han dengang havde Ret til at udstede et Forbud mod Indførsel af Kvæg fra Sverig — hvad han efter min Mening ikke havde — ere Forholdene endnu saa uforandrede, at